

Phần 37

Olivia treo chiếc áo choàng của mình vào cái tủ nhỏ trong phòng và cầm lấy cái xắc, chị chuẩn bị rời tòa án sau một ngày làm việc mệt mỏi. Hết cặp vợ chồng nọ đến cặp vợ chồng kia chờ đợi chị. Họ muốn phá tan tổ ấm của mình và môi trường an toàn của con cái. Dường như mỗi người đều cố chứng minh rằng họ vẫn có thể sống tốt mà chẳng cần đến người kia. Trong họ đang chất đầy những giận dữ, đấng cay và kiêu hãnh giả tạo. Tới hôm nay, Olivia mới chợt nhận thấy rằng việc quyết định số phận cho các gia đình đã trở nên quá sức mình. Chị vừa đi ra bãi đỗ xe vừa liếc đồng hồ. Tối nay chị hẹn ăn tối với Grace. Từ khi Olivia kết hôn, đây là lần đầu tiên họ hẹn gặp nhau ngoài lớp học thể dục nhịp điệu tối thứ Tư. Trước đây, họ gọi điện cho nhau khá đều đặn và thỉnh thoảng rủ nhau đi *Chợ của những người nông dân* vào các buổi sáng thứ Bảy, nhưng cuộc hôn nhân đã làm đảo lộn quỹ thời gian của Olivia. Họ đang cố gắng tìm cách tiếp tục mối quan hệ bạn bè thân thiết như trước đây.

Olivia vui mừng trước cơ hội được thỏa sức nói chuyện với cô bạn thân nhất của mình. Chị muốn kể cho Grace nghe rất nhiều chuyện – những chuyện mà chị thực sự không thể chia sẻ với bất kỳ ai khác. Khi nói chuyện qua điện thoại với Grace, Olivia nhận ra trong giọng nói của bạn mình cũng có điều gì đó băn khoăn. Vừa vào xe, Olivia lái thẳng tới nhà hàng Hải Đăng. Con gái và con rể chị vừa hoàn thành một công việc phi thường và chị rất tự hào về thành công của chúng. Tuy nhiên, là một người mẹ nên Olivia vẫn không khỏi lo lắng. Justine đang làm việc rất vất vả; ngoài việc quản lý sổ sách của nhà hàng và đôi lúc là bà chủ, con gái chị còn là một người vợ và một người mẹ trẻ.

May mắn sao, tối nay Justine cũng đang làm việc ở đó. Khuôn mặt cô rạng ngời khi nhìn thấy Olivia. “Chào mẹ”, Justine ôm chặt lấy mẹ mình.

“Mẹ rất vui được gặp con”.

Cách đây không lâu, đã có lúc mối quan hệ giữa hai mẹ con chị rơi vào trạng thái căng thẳng. Justine đã hẹn hò với một người đàn ông hơn mình nhiều tuổi. Khi ấy Justine luôn thu mình và giận dữ với thế giới bên ngoài. Olivia hiểu được nguyên nhân sâu xa của tất cả những chuyện này. Cô biết rằng, trong một mức độ nào đó, Justine vẫn đau lòng vì cái chết của người anh trai song sinh - Jordan đã chết trong một tai nạn thảm thương lúc tắm sông khi mới mười ba tuổi. Thật may mắn là cuối cùng Justine cũng vượt qua được nỗi đau này. Đó là nhờ có Seth. Olivia biết rằng, mọi thứ đã thay đổi khi con gái mình yêu Seth Gunderson.

“Chú Jack đâu rồi?”. Justine quay lại nhìn Olivia hỏi.

“Ồ vẫn phòng chứ còn ở đâu nữa?”. Jack đã việc quá nhiều nhưng Olivia chẳng thể thuyết phục được chồng giao bớt cho người khác một phần Jack đã

dồn hết tâm trí cho tờ báo, và anh còn làm vì tình yêu công việc của mình. Cho đến bây giờ tờ *Bản tin vùng vịnh Cedar* đã phát hành được số một tuần, Jack thậm chí còn làm nhiều hơn lúc chưa lấy nhau. Đã vô số lần họ cãi cọ vì chuyện này. Và cuối cùng, Olivia kết luận rằng mình nên quen với thực tế, là có một ông chồng luôn ham mê công việc Jack đã hứa sẽ không để tình trạng này kéo lâu nữa, nhưng chị nghĩ rằng khi nào anh nghỉ hưu hẳn thì mọi chuyện mới thay đổi được.

Justine để mẹ ngồi ở bàn gần cửa sổ, rồi quay và nói với một trong số các cô phục vụ bàn. Bây giờ vẫn còn sớm và nhà hàng mới chỉ có khoảng một phần ba lượng khách so với khả năng phục vụ. Ngay khi bố trí được người phục vụ, Justine bước tới bàn của Olivia.

“Mẹ chờ một chút nhé. Đồ ăn sẽ được mang lên ngay thôi”. Justine nói.

“Ừ, không sao đâu”. Ít nhất phải mười phút nữa Grace mới tới. Justine kéo chiếc ghế đối diện.

“Bà thế nào rồi ạ?”. Justine hỏi.

Olivia thở dài, không hiểu con gái mình có biết chuyện không. Có lẽ là nó biết hết rồi.

“Mẹ con mình lại nói chuyện này rồi”. Justine mỉm cười, rõ ràng cô đã bót căng thẳng.

“Bà đang chuẩn bị làm đám cưới với Ben, con biết không?”.

Olivia là người đầu tiên biết chuyện này. “Bà gửi cho mẹ một lá thư”. Olivia cảm thấy bị tổn thương khi mẹ chị lại viết thư chứ không nói trực tiếp. “Mẹ không có ý làm tổn thương tới bà”, chị thú nhận. “Để bảo vệ bà, bác Will và mẹ đã thuê người kiểm tra Ben, nhưng sự quan tâm này đã đem đến kết quả ngược lại sự mong muốn của mẹ”.

“Con biết”. Ít ra Justine cũng có vẻ thông cảm.

“Bà đã rất buồn vì chúng ta thiếu tin tưởng vào bà”. Olivia nói. Theo bản năng, chị phải biết mẹ mình cảm thấy giận dữ và bị tổn thương là đúng. Chính cô cũng giấu không cho Charlotte biết chuyện mình đã thuê người kiểm tra Ben.

“Bà viết gì trong bức thư đó ạ?”.

“Bà nói rằng tất cả mọi người đều xứng đáng được hạnh phúc bất kể tuổi tác, và bà nhắc nhở mẹ rằng bà đã rất ủng hộ khi mẹ lấy Jack”.

“Bà đã đúng, mẹ biết mà”, Justine lẩm bẩm.

“Tất nhiên là bà đúng”. Olivia đồng ý với con gái.

“Bà muốn bác Will và mẹ đối xử công bằng và có thái độ kính trọng với ông Ben. Và mẹ cũng muốn các con của Ben phải yêu quý và tôn trọng bà”. Olivia cau mày. “Tuy nhiên, mẹ không nghĩ là bà đã gặp họ, đúng hơn là chưa gặp”.

Chị nhún vai và nói thêm. “Đương nhiên là mẹ sẽ tôn trọng những mong muốn của bà. Nghĩ đến việc mẹ mình lấy người đàn ông khác đúng là hơi khó khăn, nhưng đó là sự lựa chọn, là cuộc sống của bà và muốn bà sẽ được hạnh phúc”.

Justine tán đồng. “Con đã không phản đối khi quyết định lấy chú Jack”, con gái chị nhỏ nhẹ. “Như trong sâu thẳm, con muốn mẹ và bố sẽ quay lại nhau. Con biết điều đó không bao giờ xảy ra, như một phần của cô gái bé nhỏ trong con luôn muốn mẹ lại yêu thương nhau như ngày xưa”.

Olivia thật sự bàng hoàng khi thấy con gái mình ứa nước mắt. Justine chớp mắt liên tục, dường như cô rất bối rối.

“Mẹ vẫn còn nghĩ về Jordan”, Olivia thì thầm.

“Con cũng vậy”. Justine gật đầu.

“Con có nhớ hôm nay là ngày gì không?”. Với cú sốc vừa qua, Olivia đã trở nên quá bận bịu những gì đang diễn ra trong cuộc sống của mình nên đã quên mất ngày hôm nay. Chính ngày này ngày mừng 10 tháng 8, cách đây mười tám năm, con trai chị đã bị chết đuối. Nó đã trở thành mốc thời gian trước và sau cái chết của Jordan. Nó không chỉ đánh dấu sự xa lìa cuộc sống một cách vĩnh viễn của Jordan, mà nó còn đánh dấu cái chết trong tâm hồn Olivia và hai đứa con còn lại.

Lau khô nước mắt trên mặt, Justine cố gượng cười. “Con không thích mình lúc nào cũng ủy mị. Chúng ta hãy quay lại vấn đề của bà, trước khi mẹ con mình không được ngồi nói chuyện cùng nhau nữa”.

Olivia đồng ý và nuốt nước miếng. “Mẹ mới ghé qua nhà bà vào đầu tuần này. Lần đầu tiên bà đã ôm mẹ kể từ khi bà phát hiện ra bí mật tội tệ của bác Will và mẹ. Bà đã tha thứ cho mẹ. Mẹ chắc rằng bà sẽ nói với con là bà với ông Ben đã chọn ngày cưới”.

Justine toét miệng cười. “Con biết tất cả rồi mà. Sáng nay bà đã đến đây để đặt tiệc. Bà cũng đã nói với bác Will, và bác ấy nói sẽ tới tham dự đám cưới của bà”.

Olivia rất vui sướng khi biết tin này, chị muốn báo cho Grace ngay khi bạn mình đến, Olivia dự định sẽ nói chuyện cụ thể với Will khi trai mình về dự đám cưới mẹ. Chị sẽ hỏi Will về mối quan hệ qua mạng giữa anh ấy và người bạn thân nhất của mình. Anh ấy đã lợi dụng Grace và phụ bạc Georgia, vợ anh. Cứ mỗi khi nghĩ đến điều này, Olivia lại cảm thấy rất tức giận.

“Chào hai mẹ con”, Grace nói và tiến về phía họ. “Không biết mình có làm ngắt quãng câu chuyện của hai người không nhỉ?”

“Ôi cô Grace, không đâu ạ”, Justine đáp và duyên dáng đứng dậy. “Cháu làm bạn với mẹ trong khi chờ cô tới”. Justine nhìn Olivia, cô chớp mắt chào và quay trở lại công việc của mình.

Olivia rất vui vì tuy chỉ có vài phút nói chuyện với con gái, nhưng đó lại là những phút đầy ý nghĩa. Olivia cảm thấy thật gần gũi với Justine và cả với cậu con trai James, cô tự thấy mình thật may mắn vì có những đứa con tuyệt vời đến thế.

“Xin lỗi cậu tớ đến muộn”, Grace vừa ngồi xuống cái ghế đối diện với Olivia vừa nói. “Công việc ở thư viện chẳng bao giờ hết”.

“Đừng lo về điều đó, Justine và mình đã có cơ hội ngồi nói chuyện với nhau và lâu lắm rồi hai mẹ con mình mới có dịp nói chuyện cùng nhau đây”.

“Tớ biết con bé cảm thấy thế nào, bởi vì tớ cũng có được thường xuyên tâm sự với cậu đâu”, Grace thì thầm. “Đạo này cậu và tớ rất hiếm khi có thời gian để ngồi cùng nhau”.

“Tớ xin lỗi”, Olivia chân thành nói với bạn. Chị đã xao lãng tình bạn của mình, nhưng chị nhất định không để tình trạng đó tiếp diễn. “Tuần này của cậu trôi qua thế nào?”.

Grace nhún vai. “Có những thời điểm tuyệt vời nhất và có cả những khoảnh khắc tồi tệ. Còn cậu?”.

Olivia mỉm cười. “Cũng như cậu thôi. Jack và tớ vẫn đang điều chỉnh cuộc sống riêng để có thể hòa hợp với nhau, quả là không dễ như tớ nghĩ. Cậu cũng biết cả rồi đấy”. Olivia thường phàn nàn về sự khác biệt của mình với Jack trong lúc họ tập thể dục nhịp điệu vào các tối thứ Tư hàng tuần. “Bây giờ mẹ và tớ đã nói chuyện với nhau. Mẹ đã tha thứ cho tớ rồi. À, suýt nữa thì tớ quên mất, Will sẽ tới đây dự đám cưới của mẹ tớ đấy”.

Grace tái mặt nhưng không nói gì.

“Nào, cậu có gì mới không?”, Olivia hỏi.

Trước sự ngạc nhiên của Olivia, Grace lấy một chiếc khăn tay từ ví ra. “Tớ có chuyện muốn kể cậu nhưng tớ nghĩ có lẽ mình sẽ khóc mất”.

Olivia kinh ngạc. “Chuyện gì vậy?”.

“Tuần trước tớ đã nhận được một lá thư từ Mike Sherman, anh họ của Dan ở Oregon”. Grace dừng lại một chút để giữ bình tĩnh trước khi tiếp tục kể. “Anh ấy có viết thư cho tớ một lần trước khi Dan chết và từ đó, tớ và anh ấy đã có hai lần nói chuyện với nhau. Và hai cuộc nói chuyện ấy chỉ gọi lại cho tớ những ký ức buồn và sự lo lắng đến điên người mà thôi”.

“Sao thế”.

Grace bối rối gấp chiếc khăn ăn.

“Mike thực sự cảm thấy rất tồi tệ vì điều này, nhưng anh ấy cho rằng đã đến lúc tớ nên biết Dan đã vay mười ba ngàn đô-la của anh ấy. Rõ ràng anh ấy đã hỏi vay được khoảng một năm trước khi anh ấy ra đi. Mike không muốn nói bất

kỳ điều gì sau khi Dan biến mất lại nói ngay với tớ chuyện này. Anh ấy không muốn tớ thêm sóc”.

“Ôi không... không phải là anh ấy muốn lấy lại tiền ngay bây giờ đấy chứ?”.

Grace gật đầu. “Anh ấy không muốn đòi ngay, nhưng anh đã đưa ra đủ giấy tờ và chắc chắn đó là chữ ký của Dan trong giấy vay nợ khoản tiền này. Mike nói việc này đã xảy ra hơn bốn năm rồi và anh ấy cần số tiền này. Mike nghĩ rằng tớ đã nhận được một khoản tiền bảo hiểm nhân thọ sau khi người ta tìm thấy thi thể của Dan”.

Olivia biết là bạn mình không có tiền. Chị chưa bao giờ đánh giá cao về người chồng đã chết của Grace, nhưng chị cho rằng việc Dan để lại gánh nặng nợ nần cho Grace là điều không thể tha thứ. Đặc biệt khi Dan biết rõ rằng Grace không thể nhận được bất kỳ khoản tiền bảo hiểm nhân thọ nào nếu anh ta tự tử. Tất cả những gì Dan để lại cho Grace: nỗi đau, sự ám ảnh, những đản vật... và bây giờ tới khoản nợ khổng lồ này đều là những tổn thất không tài nào bù đắp nổi.

“Cậu định làm gì bây giờ?”.

Grace nắm chặt chiếc khăn trong tay. “Còn làm gì được nữa đây? Tớ đang cầm cố căn nhà để có tiền trả lại cho Mike, kể cả tiền lãi. Việc Dan đã chọn kết cục đời mình như thế không phải là lỗi của Mike”.

“Cậu có định nói với anh ta là cậu không nhận được bất cứ khoản tiền bảo hiểm nào không?” .

“Không”. Grace lắc đầu. “Như thế chỉ làm anh ta cảm thấy ngại ngùng khi đòi lại số tiền đó, và anh ta không đáng bị như vậy. Thẳng thắn mà nói, tớ biết ơn anh ấy vì đã cho tớ thời gian hồi phục sau cơn sóc về Dan. Nếu anh ta đòi sớm hơn, thì tớ không biết sẽ phải làm thế nào nữa”.

“Cậu sẽ làm thế nào nếu thiếu tiền?”. Olivia biết những khoản chi tiêu của bạn mình vốn rất hạn hẹp.

“Tớ sẽ vẫn phải sống mà. Tớ đã từng trải qua những khoảng thời gian còn tồi tệ hơn thế này nhiều”.

“Tớ biết. Cậu có định nói chuyện này với Cảnh sát trưởng Davis và Roy không?”

Trước đây Roy cho rằng đã có một bí ẩn nào đó về số tiền mười ba nghìn đôla mà Dan đã dùng để mua xe”, Grace nói. “Anh ấy là người đầu tiên phát hiện ra những dấu vết còn sót lại. Tớ và Roy luôn thắc mắc không biết Dan lấy tiền...”.

Olivia tự hào về Grace vì bạn mình đã vượt qua được thử thách khắc nghiệt cuối cùng này và không để hoàn cảnh chôn vùi. Chị đang định bộc lộ suy nghĩ ấy thì Grace đổi chủ đề.

“Có một tin tốt lành”, Grace nói với nụ cười tươi rói “Tớ mới nhận được hồi âm của Cliff”.

“Thế à?” Olivia biết chuyện bạn mình đã cố gắng hết sức để giành lại anh chàng chủ trại ngựa.

Grace xoay người một cách thích thú trên chiếc ghế của mình. “Cliff hồi âm cho tớ vào thời điểm mà thú thật với cậu, tớ gần như sắp từ bỏ hy vọng”.

Olivia vươn về phía Grace. “Tuyệt, đừng để tớ phải hồi hộp thế này, hãy kể lại xem chuyện gì đã xảy ra”.

“Cách đây mười ngày, tớ đã lái xe đến trang trại của anh ấy và mang theo một mẻ bánh quy sô-cô-la”.

Olivia gật đầu tán đồng. “Và rồi?”.

“Tớ suýt khóc vì thất vọng khi anh ấy không có nhà, nhưng tớ đã nói chuyện với Cal và cậu ta đã động viên tớ. Tớ rất khoái anh chàng này. Cậu ta khẳng định Cliff luôn tin rằng một ngày nào đó, tớ sẽ ghé qua”.

“Tớ cũng rất quý Cal”. Olivia mới chỉ gặp người huấn luyện ngựa này một lần thoáng qua, nhưng chị có cảm tình với anh ta ngay lập tức. Mặc dù anh chàng tương đối ít nói, thậm chí có vẻ rất nghiêm nghị, nhưng Olivia biết rằng ẩn sâu trong vỏ bọc đó là một con người đầy nghị lực và cá tính.

“Sáu đó Cliff có gọi cho cậu không?”. Olivia háo hức chòm sát hơn về phía bạn để nghe kể chi tiết sự việc.

“Không... thực ra tớ vẫn chưa nói chuyện lại với anh ấy”. Nhưng Grace có vẻ không hề nản lòng. “Tớ đã nhận được một bức thư điện tử”.

“Thế anh ấy đã nói gì?”.

Cô nhân viên phục vụ tiến về phía bàn của họ, và Olivia nhận ra rằng vì mãi nói chuyện quá nên họ chưa kịp gọi bất cứ đồ ăn hay thức uống nào. Cô gái trẻ nhận yêu cầu gọi rượu vang sủi bọt của họ rồi rời đi.

“Cliff nói gì nữa?”. Olivia thúc giục.

“Anh ấy cảm ơn tớ một cách rất lịch sự về món bánh. Chỉ thế thôi, nhưng, Olivia ạ, tớ cảm thấy như phá vỡ được bức tường mà anh ấy dựng lên giữ hai bên. Anh ấy không thể lơ tớ đi được nữa. Tớ sẽ không để anh ấy im lặng với tớ mãi đâu”.

“Thật là tuyệt!”.

“Tớ không tự lừa phỉnh bản thân. Tớ sẽ phải vượt qua một chặng đường dài mới có thể đạt được điều tớ mong muốn, nhưng lá thư đó làm tớ vui đến mức từ lúc đó đến giờ tớ cứ như đi trên mây”.

“Cậu đã gửi thêm cho anh ấy lời nhắn nào nữa chưa?”.

Grace gật đầu. “Tối nào tớ cũng gửi thư, và hai tuần là một tấm thiệp điện tử. Cal nói với tớ là Cliff đã bắt đầu nhận thư điện tử trong hòm thư của anh ấy. Khi nào không gửi thiệp thì tớ viết thư. Anh ấy không chặn thư của tớ nữa, vậy là tớ biết anh ấy cũng đã nhận các lời nhắn của tớ”.

Olivia cảm lấy thực đơn. Lần đầu tiên trong nhiều tháng, chị nhìn thấy có bước tiến triển đáng mừng trong mối quan hệ giữa Grace và Cliff Harding.